

Nr 58.

Av herr von Friesen, om dyrtidstillägg åt vissa livräntetagare, som varit anställda hos tobaksimportörer.

Jämlikt Kungl. Maj:ts förordning nr 347 år 1943 skall viss ersättning i form av livränta utgå till hos tobaksimportörer anställda, som då uppnått 45 års ålder. De belopp det här rör sig om äro relativt små och sänkta av statsmakten från av tobakshandelsutredningen förordad belopp om 75 procent av medelårsinkomsten åren 1938 och 1939 till 60 procent av denna medelårsinkomst.

För de något äldre personer det här gäller har ifrågavarande belopp blivit allt mera otillräckligt.

En framställning om höjning av beloppen gjordes 1946 till chefen för finansdepartementet men lämnades utan bifall. Tobaksmonopolets styrelse avstyrkte framställningen med hänsyn till att levnadskostnaderna sedan 1943 icke undergått några väsentliga förändringar. Detta kan måhända vid detta tillfälle ha varit riktigt, då socialstyrelsens levnadskostnadsindex med 1935 som bas under åren 1943—1946 endast steg med 3 enheter. Stegringen mars 1943—juni 1949 är dock 17 enheter, något som särskilt för ifrågavarande personer ter sig ganska kännbart. Det synes därför rimligt, om riksdagen nu ville bevilja ett måttligt dyrtidstillägg å utgående ersättning. För statsverket blir denna utgiftsökning skäligen obetydlig. I den ovannämnda skrivelsen till finansministern föreslogs 1946 en höjning till de livräntetagare, som 1 juli 1943 fyllt 50 år, med 50 procent, vilket innebar en kostnadsökning av 54 960 kronor. Då det icke är att vänta, att statsmakterna skola medgiva en så stor höjning — trots att det kunde motiveras med den i och för sig låga ersättningen 1943 — synes dock en höjning med endast tio procent rimlig.

Med stöd av vad sålunda anförts får jag hemställa,

att riksdagen måtte bevilja ett lämpligt avvägt dyrtidstillägg — förslagsvis tio procent — å livräntan till de förutvarande inom tobaksgrosimporten anställda personer, vilka den 1 juli 1949 fyllt 56 år.

Stockholm den 19 januari 1950.

Bertil von Friesen.